

30
aniversari
**FESTIVAL
CASTELL
PERALADA**

1 agost 2016

Combattimento

www.festivalperalada.com

#30FestivalPeralada #FestivalPeralada #ElClassicdelEstiu

El Festival és possible gràcies a:

Presentat per:

Amb el copatrocini de:

Amb la col·laboració de:

Amb el suport de:

Mitjans de comunicació oficials:

Productes oficials:

Festival Castell Peralada és membre de:

El Festival dona suport a:

Agraïments:

Combattimento

DILLUNS, 1 AGOST
CLAUSTRE DEL CARME, 22H

Amor i lluites als madrigals de Monteverdi

Sara **BLANCH**, soprano i artista resident
Anna **ALÀS**, mezzosoprano
David **ALEGRET**, tenor
Víctor **SORDO**, tenor

VESPRES D'ARNADÍ
Lina **TUR BONET**, violí I
Farran **SYLVAN JAMES**, violí II
Natan **PARUZEL**, viola
Alberto **GUERRERO**, violoncel
Mario **LISARDE**, violone
Manuel **MINGUILLÓN**, tiorba
Dani **ESPASA**, clavecí

Alberto **RODRÍGUEZ VEGA**, disseny d'il·luminació
Mercè **PALOMA**, disseny de vestuari

Joan Anton **RECHI**, direcció d'escena i dramaturgia
Fausto **NARDI**, direcció musical

NOVA PRODUCCIÓ FESTIVAL CASTELL DE PERALADA

en memòria de **Luis POLANCO**

*L'Art és tan difícil d'explicar
amb paraules
com algunes Sensacions*

Combattimento

DILLUNS, 1 AGOST
CLAUSTRE DEL CARME, 22H

Claudio Monteverdi

(1567-1643)

- 1) *Tempo la cetra* (Llibre VII, 1619)
- 2) *Il Combattimento di Tancredi e Clorinda* (*Madrigali guerrieri e amorosi*, Llibre VIII, 1638)
- 3) *Il Lamento della Ninfa* (*Madrigali guerrieri e amorosi*, Llibre VIII, 1638)
- 4) *Chiome d'oro* (Llibre VII, 1619)
- 5) *Zefiro torna* (Llibre IX, 1651)
- 6) *Damigella tutta bella* (*Scherzi musicali*, 1607)
- 7) *Interrotte speranze* (Llibre VII, 1619)
- 8) *Ohimè dov'è il mio ben* (Llibre VII, 1619)
- 9) *Se i languidi miei sguardi* (Llibre VII, 1619)
- 10) *Lidia spina del mio core* (*Scherzi Musicali*, 1607)
- 11) *Lamento d'Arianna* (*L'Arianna*, 1608)
- 12) *Et è pur dunque vero* (*Scherzi Musicale*, 1632)
- 13) *Ohimè, ch'io cado* (1624)
- 14) *Si dolce è il tormento* (1624)
- 15) *Pur ti miro* (*L'Incoronazione di Poppea*, 1642)

Monteverdi, el precursor

En acabar el segle XVI, un grup d'intel·lectuals reunits a la Camerata de 'Bardi va assentar a Florència les bases teòriques i estètiques del renaixement del teatre dramàtic-musical a Europa. El que es pretenia era ressuscitar la tragèdia grega. Sense restar ni una mica de valor a les primeres obres escrites pels compositors actius a Florència al cercle de la Camerata, Claudio Monteverdi va ser el compositor que va aconseguir crear les primeres i veritables obres mestres basades en les noves tècniques. La contribució fonamental dels intel·lectuals florentins va ser el desenvolupament de la idea del *recitar cantando* amb el consegüent abandonament de la tirania del contrapunt a quatre o cinc veus a favor de la monodia acompanyada per un baix continu de manera que es fes comprensible tant el text com l'acció durant l'execució.

Monteverdi va seguir sent un destacat polifonista, però fins i tot la seva capacitat de gaudir amb el nou estil unida al desenvolupament de la *seconda pratica*, la de l'estil agitat, li va permetre articular les obres usant formes i estils diversos i dinamitar les bases per a tots aquells *llocs* de l'òpera que es posaran en dubte tan sols 200 anys després de la reforma de Gluck i Ranieri de Calzabigi i, més tard, de Richard Wagner.

El recitatiu acompanyat, el sec, l'airós, les àries, els duets, els finals, els *ritornelli*, les formes estròfiques i els *da capo* són algunes de les formes internes de l'òpera que Monteverdi va concebre i va desenvolupar gràcies a la seva sensibilitat en l'ús de la llengua, la mètrica i la retòrica.

Amb la publicació del setè i, encara més, amb la del vuitè llibre de madrigals, Monteverdi va donar a llum dos recopilatoris fonamentals per al desenvolupament de l'estil *recitatiu* i *representatiu* en concebre madrigals amb una sola veu o amb dos o tres veus pensats per facilitar la comunicació d'efectes dramàtics. "L'advertència per al lector" que Monteverdi inclou en el prefaci del vuitè llibre per descriure l'estil agitat de la seva *seconda pratica* va ser una explicació que va tenir un enorme ressò entre els erudits del seu temps.

Il Combattimento di Tancredi e Clorinda, *Il Lamento d'Arianna*, *La lettera Amorosa* e *Il lamento della Ninfa* són àries, laments o madrigals representatius que, passades unes dècades, van acabar sent també cèlebres com obres desenvolupades en forma de concert però que van néixer per ser posades en escena. Per al nostre concert monteverdian al bell claustre de l'església de Peralada hem volgut crear un espectacle escènic amb aquestes obres mestres i d'altres composicions de Monteverdi de manera que es pugui donar una ullada al meravellós taller creatiu del *suprem Claudio*.

Fausto NARDI

Direcció musical

Amor i lluites als madrigals de Monteverdi

"Fa che ritorni il mio amor com'ei pur fu, o tu m'ancidi, ch'io non mi tormenti più"...

"Fes que torni el meu amor, com antany, o deixa'm morir per no patir més"...

Lamento della Ninfa

Claudio Monteverdi va revolucionar la música amb la seva particular manera d'entendre com aquesta havia d'expressar les línies emocionals del text. Un concepte molt modern en el seu temps i que fa que les seves obres ens segueixin atraient i tinguin la mateixa força que van tenir en la seva estrena.

Amb aquesta mateixa força ens arriba *Il Combattimento di Tancredi e Clorinda*: Un cavaller en fèrria batalla amb el seu enemic aconsegueix ferir-lo de mort per descobrir que en realitat es tractava de la seva estimada. Un combat que acaba en tragèdia i que ens permet reflexionar sobre la naturalesa de l'amor, sobre la pèrdua i sobre les relacions enteses com lluites... Com combats.

Una recerca desesperada de l'amor que en trobar-ho es transforma en confrontació. Temes que són una constant als diversos madrigals del genial compositor. Petites joies que ens parlen de les relacions, dels misteris de l'amor, de l'intentar seduir, enamorar i imposar-se a l'altre, intentar superar-lo, vèncer-ho, perdre'l... Per descobrir que no podem viure amb aquesta absència.

Un cercle poètic inspirat per la música de Monteverdi que presentarem en el marc del Claustre del Castell de Peralada.

Un combat medieval, un combat de boxa, un combat d'emocions.

Joan Anton RECHI

Direcció d'escena i dramàtica

30 anys amb passió per la creació

La força teatral de Monteverdi

El 2007 Europa va decidir celebrar el 400è aniversari del naixement de l'òpera, marcant com a punt fundacional l'estrena, el 1607, de *L'Orfeo* de Claudio Monteverdi (1567-1643). Aquesta no era pas la primera òpera de la història, però sí que es pot considerar, sense cap mena de dubte, com la primera obra mestra del gènere, un títol que, superats més de tres segles d'oblit, sovinteja avui en dia en les programacions dels teatres. De fet, el miracle monteverdian va ser fer arribar a un grau de perfecció pocs cops igualat després un gènere encara en bolquers. No és casualitat que la història d'Orfeu, el cantor mític que amb la força de la seva veu aconsegueix obrir les portes de l'Hades, sigui recurrent en les primeres passes d'aquesta forma naixent de teatre musical.

El compositor italià exemplifica també l'evolució ràpida del gènere, que passa de ser un entreteniment de cort (com *L'Orfeo*) per esdevenir un espectacle representat en teatres públics (previ pas per taquilla). Serà Venècia la ciutat on es produirà aquest canvi i serà a la ciutat dels canals on Monteverdi estrenarà les seves altres dues òperes que es conserven, *Il ritorno d'Ulisse in Patria* (1640) i *L'incoronazione di Poppea* (1643). A banda d'una creixent diferenciació entre recitatiu i ària, els dos títols comparteixen el gust, tant barroc, per la barreja de gèneres, per la convivència, sense censures, de personatges còmics i dramàtics, una combinació que, en la segona obra, inclou figures d'una franca amoralitat que avui en dia encara sobta. La manca d'escrúpols encarnada per Poppea i l'emperador Neró és la gran triomfadora de l'obra, però el miraculós duo que canten al final de la partitura, "*Pur ti miro*" és un d'aquells passatges tan sublimes que l'espectador ho perdona tot. Poc importa que el fragment ben probablement no sigui de Monteverdi.

De l'extensa producció operística del compositor de Cremona només han arribat a l'actualitat els tres títols esmentats i un fragment, un tors aïllat que de nou evidencia la capacitat de Monteverdi de submergir-se en les emocions humanes més profundes. Es tracta del *Lamento d'Arianna*, plany corprenedor, supervivent de *L'Arianna* estrenada a Màntua un any després de *L'Orfeo*.

La música dramàtica de Monteverdi no es limita, tanmateix, a les obres específicament escrites per al teatre. Quan el 1638 publica a Venècia el vuitè llibre de madrigals, aplegant composicions de diverses èpoques, l'autor remarca que diferents peces estan escrites "*in genere rappresentativi*", és a dir, en estil teatral. Entre aquestes sobresurt un altre plany, el *Lamento della Ninfa*, i una peça sense parió en la història del madrigal, *Il Combattimento di Tancredi e Clorinda*, batalla campal entre dos enamorats que ignoren la identitat de l'altre sota la mirada d'un vibrant narrador. Guerra i amor, temes centrals del vuitè llibre de madrigals, es troben condensats de forma immillorable en aquesta nova genialitat del *divino Claudio*.

Xavier CESTER
Crític musical

Fausto Nardi

Direcció musical

L'activitat d'aquest director d'orquestra inclou un vast repertori de música simfònica i d'òpera, des del Barroc fins a la música contemporània.

Recentment va dirigir el concert inaugural del Festival Estate Regina, amb música simfònica de Txaikovski i amb els músics del Maggio Musicale Fiorentino i el concert dedicat a Richard Strauss del Festival Castell de Peralada amb l'Orquestra de Cadaqués i la soprano Angeles Blancas.

Al Festival de Peralada, en l'edició 2013, va dirigir l'òpera *Das Liebesverbot* de Wagner (estrena a Espanya, gravada i retransmesa per RNE), un treball que ja havia dirigit al Festival de Joves Artistes de Bayreuth.

En els últims anys ha estat convidat a dirigir dues òperes al Teatre de Dortmund, *L'Incoronazione de Poppea* de Monteverdi i *L'Eliogabalo* de Cavalli. A Alemanya ha dirigit diverses òperes clàssiques i barroques, *Così fan tutte* i *L'oca del Cairo* de Mozart, *La Cecchina* de Piccinni, *Orfeo ed Euridice* de Gluck o *Acis i Galatea* de Händel. Va tenir un gran èxit amb *Rinaldo*, també de Händel, al Festspiele de Karlsruhe.

Fausto Nardi té un fort vincle amb el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, on ha col·laborat en les produccions de *Linda di Chamounix*, *Le nozze di Figaro*, *Don Giovanni*, *La Clemenza di Tito*, *Idomeneo* i *Lohengrin*. El seu primer projecte amb l'Òpera Nacional de Corea es va produir el 2013, on va treballar en una producció de *Falstaff*.

Ha dirigit nombrosos concerts amb la Konzerthaus Orchester de Berlín, la Simfònica de Berlín, la Filharmònica d'Oviedo, l'Orquestra Filharmònica de Cambra de Polònia, la Orquestra de Cambra de Krasnoyarsk (Rússia) i l'Orquestra de Cambra de Florència.

Fausto Nardi ha estat assistent de Claudio Abbado amb l'Orquestra de Cambra Mahler i amb l'Orquestra del Festival de Lucerna, a més d'haver treballat amb Sebastian Weigle, Marco Armiliato, Friedrich Haider, Antoni Ros-Marbà i Julian Kovatchev.

Llicenciat en direcció d'orquestra a l'Escola Superior de Música Hans Eisler de Berlín, en piano i composició al Conservatori Luigi Cherubini de Florència, de 2008 a 2012 va ser professor a l'Escola Superior de Música i Arts Escèniques de Frankfurt. Des del 2015 és professor a l'Acadèmia de Música i Teatre d'Hamburg.

Forma part de l'equip docent del Laboratori d'Excel·lència de Veu / Òpera, un curs intensiu per a cantants i repertoristes que se celebra anualment a Alemanya.

Joan Anton Rechi

Direcció d'escena

Nascut al Principat d'Andorra, va estudiar Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona i Història Antiga a la Universitat de Barcelona. Va iniciar la seva carrera treballant com actor en cinema, teatre i televisió. En aquest darrer camp, va presentar durant cinc anys un programa d'entrevistes a diverses personalitats del món de l'espectacle anomenat *Molt Personal* (Andorra Televisió-Canal 33).

Com a director va iniciar la seva carrera primer al teatre, dirigint en alguns dels principals teatres de Barcelona. Després d'alguns anys, decideix donar el salt a la direcció operística, formant-se al costat de directors com Calixto Bieito, Robert Carsen, Herbert Wernicke, Willy Decker o Joan Font.

El seu recorregut professional com a director en aquest camp comença a Barcelona el 2003 amb *Orphée aux enfers* de J. Offenbach i fins ara ha inclòs tot tipus de repertoris, dirigint des d'òpera buffa (*Il Barbiere di Siviglia*, *La Cenerentola*, *L'elisir d'amore*), òpera seria (*Adriana Lecouvreur*, *Krol Roger*, *Werther*, *Un ballo in maschera*, *Cavalleria rusticana*, *Pagliacci*), opereta (*Die Csardasfürstin*), sarsuela (*De lo humano y lo divino*) o fins i tot musical (*Rent*, *Man of la Mancha*), a ciutats com Barcelona, Madrid, Bogotà, Bilbao, Düsseldorf, Duisburg, Mainz, Basel, Freiburg, Aachen, Darmstadt, Oberhausen, San Lorenzo de El Escorial, Oviedo, Oslo o San Sebastián.

L'any 2015 va ser el director encarregat de dirigir la cerimònia d'entrega dels Premios Líricos del Teatro Campoamor a Oviedo. El 2008 va ser nominat com a director de l'any per la revista *Opernwelt* per *Il Barbiere di Siviglia*.

Aquesta temporada ha dirigit un nou *Barbiere di Siviglia* de Rossini a Darmstadt (Alemanya), l'estrena a Bogotà (Colòmbia) de *Salome* de Strauss i ha reposat els seus muntatges de *Werther* de Massenet i *L'elisir d'amore* de Donizetti a Düsseldorf i Duisburg (Alemanya).

Els seus propers projectes inclouen *Così fan tutte* de Mozart (Oviedo, Espanya), *Madama Butterfly* de Puccini (Deutsche Oper am Rhein, Düsseldorf, Alemanya), *Il Trovatore* de Verdi (Gran Teatre del Liceu, Barcelona) i *Die schweigsame Frau* de Strauss (Aachen, Alemanya).

Anna Alàs i Jové

Mezzosoprano

Nascuda a Terrassa, aquesta mezzosoprano catalana s'ha format a l'Esmuc a Barcelona, a la Hochschule für Musik Hanns Eisler de Berlín, a la Hochschule für Musik de Karlsruhe, a l'Operastudio de l'Staatstheater Nürnberg i a diferents cursos i classes magistrals amb mestres com ara Brigitte Fassbaender, Thomas Hampson, Thomas Quasthoff o Wolfram Rieger.

Va guanyar el primer Premi al Concurs de Cant Massià, el segon Premi al Concurs d'Òpera Barroca P. A. Cesti (Innsbruck) i al de Liedkunst de l'Hugo Wolf Akademie (Stuttgart).

Entre d'altres papers, ha interpretat Rosina (*Il Barbiere di Siviglia*), Rita (*Rita*), Elvira (*Don Giovanni*),

Enfant (*L'Enfant et les sortilèges*), Simplicius (*Simplicius*), Diana (*La Calisto*), etc., a escenaris com l'Staatsoper de Berlín, el Landestheater Detmold, el Karlsruher Konzerthaus o els Festival d'Innsbruck, Potsdam i Ludwigsburg.

Va debutar al Gran Teatre del Liceu amb *Diari d'un desaparegut* (2007-08) i va tornar a l'escenari barcelonès amb *Adriana Lecouvreur*, *La forza del destino*, *L'Atlàntida* i la recent i celebrada producció de *Götterdämmerung*.

Aquest estiu debuta al Festival Castell de Peralada.

David Alegret

Tenor

Nascut a Barcelona, va cursar els estudis de Medicina a la Universitat de la seva ciutat abans de dedicar-se a la música. Va estudiar al Conservatori Superior de Música barcelonès amb el contratenor Xavier Torra i a la Musik Akademie de Basilea amb el baríton Kurt Widmer.

Especialista en el repertori rossinià, ha cantat títols com *La Cenerentola*, *Il Turco in Italia*, *Il Barbiere di Siviglia*, *L'Italiana in Algeri*, *Semiramide* i *Il signor Bruschino* a Viena, Hèlsinki, Roma, Trieste, Brussel·les, Zuric, Hamburg, Klagenfurt, Lisboa, Torí, París, Metz, Toulon, Luxemburg, Munic, Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu de Barcelona, Montpeller i els Festivals de Garsington i Pesaro. També ha

actuat al Festival Pergolesi-Spontini de Jesi (*El frate 'nnamorato* de Pergolesi, amb l'orquestra Europa Galante i Fabio Biondi) i al Teatre del Liceu de Barcelona (*Il burbero di buon cuore* de Martín i Soler, dirigit per Jordi Savall i *Così fan tutte* de Mozart dirigit per Josep Pons).

En el terreny de l'oratori ha interpretat des de Monteverdi fins Honnegger i, especialment, Bach, Händel, Mozart i Haydn en alguns dels auditoris més prestigiosos d'Europa.

Als seus enregistraments inclouen *El Giravolt de Maig* de Toldrà (Harmonia Mundi), *La Clementina* de Boccherini (Música Antiga Aranjuez) i *El frate 'nnamorato* de Pergolesi (Unitel Classica).

Recents i futurs compromisos inclouen *Semiramide* a Marsella, *Il Barbiere di Siviglia* a Bilbao, *Das Liebesverbot* al Teatro Real de Madrid, el *Rèquiem* de Mozart al Gran Teatre del Liceu de Barcelona, *Il Turco in Italia* al Teatre Campoamor d'Oviedo així com diversos concerts i recitals a auditoris com el Palau de la Música de Barcelona.

Al Festival Castell de Peralada va participar l'estiu del 2013 a l'òpera *Das Liebesverbot*.

Sara Blanch

Soprano
Artista Resident del Festival

Va néixer a Darmós (Tarragona) i va començar els seus estudis musicals amb els seus pares. Va estudiar piano amb Vladimir Karpov, Glòria Peig i Mònica Buxó i dansa clàssica amb Dolors Ramírez. Va descobrir la seva veritable passió pel cant als 14 anys, començant classes amb Isabel Canyes. Ingressa al Conservatori de Sabadell on va acabar amb Matrícula d'Honor. Seguidament estudia amb Enedina Lloris i amb Francesca Roig. Va finalitzar els seus estudis superiors al Conservatori del Liceu, amb Carmen Bustamante. Actualment estudia amb Mariella Devia. Ha realitzat cursos i masterclass amb Lambert Climent, Jaume Aragall, Jordi Domenech, Andrea Oswald, Wolfgang Beuschel, Ofèlia Sala,

Miquel Ortega, Montserrat Caballé, Raúl Giménez, i Lorenzo Regazzo, entre d'altres. I ha treballat amb coneguts repertoristes com Ricardo Estrada, Josep Buforn, David Casanova, Lluís Avedaño, Elena Kolesnikova, Manel Ruiz, Andrea Álvarez, Marta Pujol, Alan Branch, Silbano Zabeo, etc.

Va debutar en l'òpera als 16 anys a *Lisistrata*, d'Albert Carbonell, al Teatre Nacional de Catalunya i al Mercat de les Flors. Més tard canta Rowan de *The Little Sweep* de Britten al Teatre La Faràndula de Sabadell. Va representar el rol d'Oscar d'*Un ballo in maschera* de Verdi, organitzat pel Barcelona Opera Studio, el 2013; va ser Rita a l'òpera *Rita* de Donizetti a Barcelona el mateix 2013, any en què debuta al Teatre Rossini (Pesaro, Itàlia) com a Delia i Contessa di Folleville a *Il Viaggio a Reims*. Més tard canta la Reina de la Nit a La Faràndula de Sabadell i participa al projecte *Das Lied der Frauen vom Fluss* amb La Fura dels Baus. El 2014 debuta com Amore d'*Orfeo ed Euridice* de Gluck, a Barcelona. Aquest mateix any va realitzar diversos recitals a Amèrica i Espanya.

El 2015 debuta al Teatre de Sarrià el rol de Berenice de *L'Occasione fa il ladro* de Rossini i Serpina de *La serva padrona* de Pergolesi; més tard canta Elvira de *L'Italiana in Algeri* i Aurelia en *Il Vespro siciliano* de Lindpaintner en el Festival de Rossini de Wildbad (Alemanya). Al gener de 2016 ha debutat el rol de Fanny de *La cambiale di matrimonio* de Rossini.

Ha rebut guardons al Concurs Francesc Viñas (2016), al Concurs Montserrat Caballé (2014), al Concurs de Música de les Corts (2014), al Certamen de Cant Líric de Premià de Mar (2013) i a la Competició per a Joves Cantants de la Associació Catalana de Professors de Cant (2009). També ha rebut el Premi *Ópera Actual* 2016.

Enguany debuta al Festival Castell de Peralada.

Víctor Sordo

Tenor

Nascut a Badajoz, on inicia estudis de piano i música coral. Posteriorment es trasllada a Sevilla per estudiar Grau Superior de direcció de cor.

Perfecciona la seva formació coral amb Peter Philips, Owen Rees, Fernando Eldoro, Graham O'Reilly, Marcel Perés, Tamara Brooks, Marc Berrini o Javier Busto, entre d'altres, i vocals amb Isabel Álvarez, Miguel Bernal, Bart Vandewege, Lambert Climent, Maria Coronada, Jan Van Elsacker, Lluís Vilamajó o Kevin Smith.

Especialitzat en cant històric, canta com a solista regularment amb agrupacions com Forma Antiqua, Le Concert des Nations, Hesperion XXI, Les Saqueboutiers de Tolosa, Vespres d'Arnadí, Barrocade Israe-

li, Orquestra Barroca Catalana, Acadèmia 1750, Capilla Real de Madrid, Orquestra de Cadaqués, Sinfónica de Extremadura, Orquesta Verum o Sinfónica de Sevilla, dirigit per Jordi Savall, Michael Thomas, Kenneth Weiss, Aaron Zapico, Hiro Kurosaki, Oscar Gershensohn, Fausto Nardi, Daniel Espasa, Amaya Añúa, Manuel Coves o Pedro Halffter, fent fonamentalment oratori i òpera anteriors al segle XVIII.

Igualment, col·labora amb prestigioses agrupacions com el Collegium Vocale Gent, Capella Reial de Catalunya, La Colombina, Arsys Bourgogne, Música Ficta, Barcelona Ars Nova, La Galania o Ghislieri Consort, treballant amb directors i formacions com Phillipe Herreweghe, Frans Brüggen, Lluís Vilamajó, Enrico Onofri, Alfredo Bernardini, Jean Tubéry, Giulio Prandi, Pierre Caó, Mireia Barrera, Raúl Mallavibarrena, La Caravaggia, Les Talens Lyriques, Akademie für alte Musik, Les Sacqueboutiers de Toulouse, Orquesta Barroca de Sevilla, Ensemble Zeffiro o Le Concert Lorraine, entre d'altres, cantant als més prestigiosos festivals i sales d'Europa, Llatinoamèrica i els Estats Units.

Té una intensa activitat per discografia, ràdio i televisió, gravant entre d'altres per a segells com Deutsche Grammophon, Sony-Deutsche Harmonia Mundi, Alia Vox, Pentatone, Ànima i Corpo, Glossa, Vanitas, OBS-Prometeu, France Musique, ART, NDR, TV1, RN2, Catalunya Ràdio, etc.

Dani Espasa

Clavecí

Nascut a La Canonja, va estudiar piano als Conservatoris de Tarragona i Barcelona, i arquitectura a l'UPC de Barcelona. Ha treballat com a compositor, pianista i director musical de teatre, dansa i televisió (TV3 i TVE). A més de ser productor i compositor de diversos discs de Lúcia Pujol, també és director musical, pianista i acordionista de la cantant Maria del Mar Bonet.

Ha dirigit l'ensemble de música contemporània BCN216, i ha estrenat i enregistrat peces per a piano dels compositors Joan Albert Amargós i Enric Granados. Des del 2003 és pianista i clavecinista col·laborador de l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC), amb que ha

enregistrat com a solista pels segells Naxos, Harmonia Mundi i BIS Records.

Després de completar els estudis de clavecí i baix continu amb Béatrice Martin a l'Escola Superior de Música de Catalunya (Esmuc), cursos amb Pierre Hantaï i Olivier Beaumont, i estudis de música de cambra amb J. Savall, P. Memelsdorff, J.-P. Canihac i M. Kraemer, inicia una intensa activitat en grups de música barroca, renaixentista i medieval. En aquesta etapa treballa amb Hespèrion XXI, Le Concert des Nations, Mala Punica, La Hispanoflamenca, Les Sacqueboutiers de Toulouse i La Caravaggia. Ha actuat a prestigiosos festivals de música i sales de concerts d'Europa, Amèrica i Àsia.

Des del 2005 és director de l'orquestra barroca Vespres d'Arnadí.

Actualment és professor d'Improvisació i de Música de cambra a l'Esmuc.

Al Festival Castell de Peralda ha participat en diversos concerts amb cantants com els contratenors Xavier Sabata o Max Emanuel Cencic.

Vespres d'Arnadí

Creada l'any 2005 per Dani Espasa i Pere Saragossa, aquesta orquestra barroca ofereix versions plenes d'emoció, frescor i espontaneïtat, utilitzant instruments d'època i basant-se en fonts històriques. El seu nom recorda els concerts que al segle XVIII eren habitualment oferts als vespres com a postres dels sopars distingits de nobles i burgesos. Carabassa, sucre i ametlles són els ingredients de l'arnadí, una de les postres més antigues del sud de València.

El conjunt ha actuat en importants festivals de música antiga i clàssica d'Europa com ho són el Festival Händel de Halle, festivals de música antiga de Madeira, Sevilla i Pirineus, Festivals de Santander, Via Stellae de Santiago

de Compostela, Ciclo Bach i Universo Barroco de Madrid o els Festivals Castell de Peralada i de Torroella de Montgrí. El primer CD del conjunt, *Pièces de Symphonie* de Charles Desmazes (1669-1736), va rebre molt bones crítiques i va guanyar la Muse d'Or el 2010. El segon disc va aparèixer en 2011 i està dedicat a la música religiosa de Josep Mir i Llussà, premiat amb la Muse du mois durant tres mesos amb excel·lents crítiques. Al juny del 2015 va aparèixer el tercer disc que forma part del programa d'avui i que es va estrenar en concert al Festival Händel de Halle i el Festival Cidade de Lugo i recentment al Petit Palau de la Música Catalana.

Al juny de 2016 inaugura el primer Festival Vespres d'Arnadí a l'església de Sant Felip Neri de Barcelona, amb quatre concerts dedicats a la Venècia de Vivaldi i a la seva relació amb Catalunya. El 25 de juliol debuta al Festival d'Estiu de Música Antiga de Praga.

Des de 2012 Vespres d'Arnadí rep ajudes del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya com a formació estable i des de l'any 2015 com a orquestra prioritària de Catalunya.

Torna al Festival Castell de Peralada per tercer any consecutiu.

Alberto Rodríguez Vega

Disseny d'il·luminació

Compagina els estudis d'imatge i so a Madrid amb els seus primers dissenys d'il·luminació per a dansa i teatre (1992). A Madrid desenvolupa la seva carrera com a il·luminador treballant per a diverses companyies de teatre i dansa, com el Teatro de Danza Española sota la direcció de Luisillo, deixeble directe de Carmen Amaya, amb qui realitza una gira de tres mesos pels Estats Units com il·luminador mostrant el seu treball a Nova York, San Francisco, Houston, Los Angeles i Washington (1994).

Estudia Direcció de Fotografia a l'Escola de Cinematografia de Madrid en la seva primera promoció. Entre els seus treballs en aquest camp cal destacar *Mercat*

de Futurs (2011) i *El cel gira* (2004) dirigides per Mercedes Álvarez, guanyadora de diversos premis internacionals com el prestigiós Festival de Rotterdam i nominada a la millor Fotografia pel Cercle d'Escriptors Cinematogràfics. Ha treballat com a director tècnic del Festival Teatralia de la Comunitat de Madrid i com a ajudant de Direcció Tècnica del Festival Madrid en Dansa (1998). Treballa per al Teatre María Guerrero com a ajudant de Direcció Tècnica (1999-2000) El 2002 inicia la seva col·laboració habitual amb el Gran Teatre del Liceu, tant en qualitat de director de Fotografia (realitzant l'adaptació de les òperes per a la seva retransmissió per TV i el seu enregistrament en DVD) com realitzant dissenys d'il·luminació per a actes com el recital Commemoratiu dels 50 anys del debut de Josep Carreras, *Me llaman la Primorosa* amb la soprano Ángeles Blancas dirigida per Emilio Sagi, *La Venta focs* dirigida per Joan Font, *El Retable de Maese Pedro* de la Companyia Etcètera o l'òpera *Carmen* (2015), dirigida per Calixto Bieito. També ha col·laborat amb directors com Ivo Van Hoe, Stefan Herheim, Joan Anton Rechi, Gilbert Deflo, Konrad Zschiedrich, Emilià Carilla, Jordi Coca, etc., i amb artistes com Karen Akers, Josep Carreras, Andrea Marcovicci, Adriana Varela Bàrbara Cook o Marcel·lí Antúnez.

Entre els teatres en què ha treballat destaquen La Fenice de Venècia, l'Òpera Nacional de Lió, Teatro Massimo de Palerm, Teatro Regio de Turin, Gran Teatre del Liceu, Teatro Real de Madrid, Teatre Akadèmia, Ópera de Oviedo, Teatro de La Maestranza, ABAO-OLBE, Teatro Arriaga, Baluarte de Pamplona o Teatro Calderón a Valladolid.

Mercé Paloma

Disseny de vestuari

És llicenciada en Història de l'Art per la UAB. Cursa també Disseny de moda amb especialitat en disseny per a espectacles. Els seus crèdits teatrals inclouen nombroses col·laboracions amb directors com Sergi Belbel, Joan Anton Rechi i Calixto Bieito, com ara *Barbaric Comedies* i *Life is a Dream* pel Festival d'Edimburg, *La casa de Bernada Alba*, *El barberillo de Lavapiés* i *La Tempestad* a Madrid i *Macbeth* per el Festival de Salzburg; *Pierrot Lunaire* a Barcelona i *Peer Gynt* a Noruega, així com *Tirant lo Blanc* a Berlón, per el que obté el Premi de la crítica al millor vestuari.

Entre els seus treballs al camp de l'òpera destaquen *Così fan tutte* i *Die Fledermaus* per a la Welch National Opera; *Don Giovanni* i

Un ballo in maschera per a l'English National Opera i la Royal Danish Opera; *Tosca*, *Wozzeck*, *Un ballo in maschera* i *La cabeza del bautista* per al Gran Teatre del Liceu de Barcelona; *Manon* per a la Frankfurt Opera; *Carmen* i *Il mondo della luna* per l'Opera Zuid de Maastricht; *Parsifal* i *La Fanciulla del west* per a l'Òpera de Stuttgart; *Il Trovatore* per a la Staatsoper de Hannover; *Cavalleria rusticana/Pagliacci* per a l'ABAO-OLBE; i *Salome* per a l'Òpera de Bogotà.

Entre els treballs per cinema destaquen *A los que aman* d'Isabel Coixet; *El mar* i *Pa negre* d'Agustí Villaronga (Premi Gaudí al millor vestuari del 2011); i *Stella Cadente* de Lluís Miñarro (Premi Gaudí al millor vestuari del 2014).

Al Festival Castell de Peralada ha participat en diversos muntatges escènics.

CASINOS

GRUP PERALADA

AMB EL

30 FESTIVAL
aniversari CASTELL
PERALADA

CASINO BARCELONA · CASINO PERALADA · CASINO TARRAGONA

CASINO BARCELONA.ES

Argentina: MELINCUE CASINO & RESORT

SANTA FE CASINO & HOTEL

Uruguai: SALTO HOTEL & CASINO · RIVERA CASINO & RESORT

Xile: OVALLE CASINO & RESORT

www.grupperalada.com